

Camera cu muzică

ÎNTR-O LUME TOT MAI GRĂBITĂ ȘI MAI PUȚIN PREOCUPATĂ DE CEEA CE BUCURĂ SUFLETUL, VIOLISTUL RĂZVAN POPOVICI SE AMBIȚIONEAZĂ SĂ REÎNVIE GUSTUL PUBLICULUI ROMÂNESC PENTRU MUZICA DE CAMERĂ. RĂZVAN ESTE INIȚIATORUL FESTIVALULUI INTERNAȚIONAL DE MUZICĂ DE CAMERĂ SoNoRo, AFLAT ANUL ACESTA LA A TREIA EDIȚIE.

INTERVIU DE DORU IFTIME; FOTOGRAFII ȘERBAN MESTECĂNEANU

The ONE: Festivalul SoNoRo ține 11 zile în București și două zile în Timișoara și Cluj. Sunt bucureștenii mai buni cunoscători ai muzicii de cameră?

R.P.: Ca în orice capitală, numărul cunoscătorilor este procentual mai mare comparativ cu provincia. Nu orașul este însă determinant, ci capacitatea de receptare a publicului, în sala de concert. Viața în provincie fiind mai liniștită, publicul poate recepta mult mai ușor muzica. În București, după o oră de nebunie în trafic, ai nevoie de ceva timp până să poți să asculți cu adevărat. Probabil că prima piesă va fi sacrificată, până când pulsul s-a calmat și sufletul începe să se deschidă. Este poate unul dintre cele mai frumoase momente pe care le poate trăi un om.

The ONE: Ce vârstă are publicul pe care îl vizați? Cât de interesați sunt tinerii de acest gen și cum pot fi ei atrași spre muzica de cameră?

R.P.: Dorința mea a fost de la început să nu ne limităm la un public-țintă, ci să încercăm să atragem cercuri de ascultători cât mai diferite. Știu că aceasta este contra metodelor de marketing uzuale, însă se pare că am reușit: pe lângă publicul meloman obișnuit, am atras atât „young successful professionals” din diverse medii – media, business, diplomație, politică – precum și un public mai tânăr, format din elevi și studenți.

Prin seria de concerte „Urban Experiments”, în care am introdus conceptul de „classic lounge”, combinând Mozart, Schumann sau Brahms cu muzica de DJ sau proiecții video, am scos muzica clasică din spațiul convențional și am adus-o în locații inedite cum ar fi Clubul Embryo sau Palatul Bragadiru. Astfel, am avut acces la un public tânăr și fără prejudecăți, care a savurat enorm concertele. Planul meu a reușit: fiind încântat de acest gen de muzică, publicul a venit în ziua următoare la concertul „clasic” de la Ateneul Român. Iar în Embryo am avut alți „vizitatori” neobișnuiți: ambasadori, politicieni, CEO importanți și pe... Francis Ford Coppola! Important este că am început să dovedim că a gusta muzica de cameră este același lucru cu a te bucura de o langustă, o țigară de foi cubaneză sau un pahar de Lagavulin.

The ONE: Cum evitați să cădeți în comercial?

R.P.: Am vorbi de compromis dacă am încerca să ne adresăm unui public prea mare, care ar putea fi atras numai cu interpretări „crossover” relative, care sunt, după părerea mea, o mare problemă a industriei muzicii clasice mondiale. Spre norocul nostru, am reușit să umplem sălile cu un concept tânăr și inovator, un design/artwork foarte atractiv și contemporan, și o interpretare deosebită. Festiva-

lul SoNoRo nu se va desfășura, din acest motiv, niciodată în Sala Palatului.

The ONE: Ați concertat în Japonia și în mai toată Europa. Unde ne situăm noi din punct de vedere al deschiderii către muzica de cameră? Avem o cultură a acestui gen, o tradiție a concertelor de muzică de cameră?

R.P.: Tradiția concertelor de muzică de cameră a existat dintotdeauna, însă nefiind un fenomen de masă, a rămas cumva la nivelul de „understatement”. În Japonia sau în spațiul german – Germania, Austria, Elveția – muzica de cameră este parte activă a vieții cotidiene, multă lume fiind amatoare și făcând muzică de plăcere acasă, ceea ce este evident continuat în sălile de concert. Astfel, acestea sunt frecventate în permanență de un public doritor și avizat. În România, deschiderea către acest gen este ceva mai limitată, publicul preferând muzica simfonică și marii soliști. Muzica de cameră, fiind genul subtil și mai degrabă delicat, este cumva în contradicție cu felul agitat și volubil autohton. După părerea mea, muzica de cameră este absolut necesară în România. Ceea ce m-a bucurat mult este, în primul rând, curiozitatea publicului care a umplut sălile la concertele din București, deschiderea față de diversele stiluri muzicale interpretate și apoi revenirea celor mai mulți ascultători la alte concerte, ceea ce este un lucru extraordinar și dovedește cât de important este un concept ingenios și de înaltă ținută artistică.

The ONE: Ce anume „vă mână în luptă”? De ce muzică de cameră?

R.P.: Pasiunea, fără discuție. Și dorința de a o comunica mai departe, oriunde este posibil, în această lume care devine din ce în ce mai tehnologizată, fără respirație și tot mai în-singurată. Cum dintotdeauna mi-au plăcut oamenii, este foarte ușor pentru mine să comunic, atât pe scenă cât și în viața cotidiană. Iar muzica de cameră este modul ideal de comunicare. De ce nu veniți la concerte să vă convingeți?! □

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE MUZICĂ DE CAMERĂ SoNoRo, Ediția a III-a

București 1-12 noiembrie, 13-14 noiembrie Cluj și Timișoara

Locații neconvenționale, interpretări de calitate, muzicieni de mare talent – aceasta a fost rețeta care a asigurat succesul primelor ediții ale Festivalului SoNoRo. Anul acesta, concertele se vor desfășura la Ateneul Român, Palatul Cotroceni, Muzeul Național de Artă, dar și la Palatul Bragadiru sau Catedrala Sf. Iosif. Veți asculta muzică barocă și improvizații inspirate de tango argentinian, creații de Dvorak, Debussy sau Enescu. Seria experimentelor urbane continuă și la această ediție cu spectacolul Fantango, un show audio-vizual realizat în colaborare cu scenograful Andu Dumitrescu. Concertul de închidere va marca debutul Orchestrei Festivalului SoNoRo alături de pianistul ucrainian Konstantin Liščitz, nominalizat la premiul Grammy.